

Bayer Zsolt: Szász szónak is egy a vége (2. rész)

2022 április 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gátlástalanság, hazugság, képmutatás.

A csapaton belüli levelezés tanúsága szerint Pataki és az alapítvány 2020 elején még mindig kereste a megegyezési lehetőséget Szásszal. Ha a józan ész működik, Csókay ezen a ponton még megállíthatta volna Szász ámokfutását, kérhette volna, hogy adja át az anyagokat, egyezzen meg az alapítvánnyal tisztességes módon.

Csókay azonban egyszer csak átállt Szász mellé. Miért? Mert az egész estés mozifilm ötlete nagyon tetszett neki. Főleg, miután Szász felajánlotta, hogy főszerelőt csinál belőle, sőt, akár a kalózprodukciónban szerepelni nem kívánó Patakiék arcát elhomályosítva csinálja meg a filmjét. Vagy, ahogy írta: „az alapítvány nem lesz része a filmnek”. Az a szervezet, amelyik kivitte Szászt Bangladesbe. Mézesmadzag egy „szent embernek”? Csókay persze ekkor már kilépett az alapítványból, elsősorban a Szász körül kialakult manipulatív konfliktusok miatt.

Szász például manipulálva, szerkesztett változatban küldte el Csókaynak azokat a leveleket, amelyekben Pataki számonkérte őt, hogy miért nem adja át a felvételeket. Szakképzett Jágóként hergelte Csókayt folyamatosan. Misszióistársai ellen.

A Csókay család együtt vacsorázott a Szász családdal 2019 őszén. Ezt követően Pataki és Csókay között – úgy tűnik, visszavonhatatlanul – megromlott a kapcsolat. Két évtizedes barátság lett semmivé, mert Pataki és az alapítvány nem akart mindenáron egész estét mozifilmet egy olyan rendezővel, aki még a kezdeti ígéretét sem tartotta be. Patakié volt az egész misszió felelőssége a bangladesiek előtt, és az alapítvány tagjai és vezetősége előtt is. Szász pedig immáron Csókay támogatását bírva, nyeregben érezvén magát, gátlástalanul további kisfilmet csinált az alapítvány megkérdőjelezése nélkül, melyet a szétválasztó mottóban is kulcsszerepet játszó aneszteziológusok is kritizáltak, mert dehonesztáló volt a velük együtt dolgozó bangladesiekre nézve. Szász ráadásul Fuchs Richárdnak – az alapítvány valós és állandó filmesének – anyagát is felhasználta a kisfilmhez, kérés nélkül, ami a pofátlanság teteje. A pár perces provokatív kisfilmet az alapítvány nyilván letiltatta.

Csókaynak új barátja lett. Bár Pataki mutatta be neki, elkezdett „régimódi” hivatkozni Szászra, míg Patakit és az egykoron saját alapítványát utólag „sikerkommunikációval”, két és fél évvel később pedig – hihetetlenül etikátlan módon – orvosi hibával vádolta meg. Elrontott mottóval kezdett beszélni egy protokoll nélküli operáció esetében, amelyről korábban, a mottókat követően egyszerre áradozott, minden jót elmondva a média teljes szelvényében-hosszában, hónapokon át.

Mindezt úgy, hogy az alapítvány kizárólag Csókayval és az orvoscsapat több tagjával is egyeztetett nyilatkozatokat adott ki csupán (ez mind megvan írásban is, az egyeztetési folyamattal együtt). Ráadásul az „orvosi hiba” az volt, hogy – ugyancsak az előre egyeztetett terveknek megfelelően – szakorvosok álltak neki az ikrek koponyacsontpótlásának, nem pedig Csókay semmilyen orvosi vagy egészségügyi végzettséggel nem rendelkező (!) házi rajzművésze, akit mottókatra és boncolásokra szokott magával vinni, hogy képileg ábrázolja az eseményeket. A csapattagok [utólag közzétett](#) beszámolóiból kiderül, jelentős részük nem is érti, hogyan kerülhetett fel egyáltalán ilyesmi, főleg ennyi idő elteltével. A koponyasérült-művész amúgy saját könyvében szintén áradozott a mottó szépségeiről. Aztán furcsa változás történt, és Csókay a „felvételekre”, valamint házi rajzolójának emlékeire hivatkozva kezdi el a „hibát” emlegetni, emellett pedig eladásain mutogatja Szász János tisztázatlan jogállású kalózfelvételeit – amelyeket Pataki és az alapítvány nem kapott meg mind a mai napig. Holott a vágatlan felvételek csak azt mutatják meg, ami valójában történt, és semmiképpen nem szolgálhatnak ilyen állítások alapjául.

Az egyik felvételen Fekete Attila, a plasztikai csapat egyik vezetője, a három szakvizsgás szakorvos látható – aki egyébként Csókay kórházi munkatársa –, amint rászól a festőművészre, aki nem is érhet az emberi szövetekhez, hogy vigyázzon a sterilitásra. A rajzművész egyébként végig ott volt a mottón, bemosakodva. Arról panaszkodik, hogy Csókay nem tervek szerint termeli ki a csontokat, ami igaz is, hiszen az orvosok teljesen más helyzettel találták szemben magukat a tervekhez képest, ennek ellenére a vegyes idegsebészeti és plasztikai csapat (aminek a tagjai két évig semmilyen kritikával nem éltek egymás iránt, szépen dolgoztak együtt), megpróbálja a csontokat összerendezni. Ez azért sem sikerül (nem sikerülhetett) tökéletesen, mert a Csókay által adott építési mintát majd egy évvel korábban vették le, azóta a gyermekek jócskán nőttek és a Csókay-féle modellre épített váz már nem passzol egyik gyermekre sem. Két szakvizsgás szakorvos plasztikai sebész (Fekete Attila és Vancsó Péter) az ott lévő idegsebész csapattal együtt improvizál, megpróbálja a helyzetből a legtöbbet kihozni. Csókay pár méterre állt a munkaasztaltól, később mégis azt mondja, hogy nem tudott arról, ami ott történt. Hazudik. Amúgy pedig: bármi is történt, a gyermekek túléltek, ami hatalmas bravúr, a magyar orvosok és segédszemélyzetük, és bangladesi segítők bravúra.

A másik filmrészlet, amivel Szász már 2019-ben feszültséget kelt a csapatban, a szétválasztás utáni rövid sajtóhír közreadásáról szól. A rendező egyáltalán nem volt tisztában azzal, hogy korábban az orvosok miben állapodtak meg.

A filmrészletben a következő látható: Pataki megkérdezi Csókayt, hogy mehet-e ki a hír, ahogy megbeszélték és részletesen írásban megtervezték a hírt. Csókay azt jelzi, hogy igen. Semmi különös nincs ebben. Mindhárom lehetséges kimenetelre volt szövegtervezet. Pataki korrekt módon még egyszer Csókay egyetértését kéri ahhoz, hogy a megbeszéltek szerint cselekedjenek. Itt egy zöld lámpáról volt szó, nem szövegszerkesztésről.

Tehát a Csókay által az alapítvány szemére vetett „sikerpropaganda” sem igaz. A sajtóban másnap körbement rövid hír nem tartalmazott mást, mint egy rövid tájékoztatást, hogy a hírt az alapítvány önkéntesei sikeresen végrehajtották, a gyermekek életben vannak, erről a magyar közönséget illik tájékoztatni. S hogy a szövegtervezetben az alapítvány orvoscsapata jelent meg, és nem egyedül Csókay adhatta hírül? Nyilván ez lehetett annyira zavaró a doktor úrnak... Hogy nem róla szól „a buli”...

Csókay ezt követően saját kútfőből külön kommunikációba kezd a számára ismert terepen, az általa csak „katolikus médiának” hívott helyeken. Napi több hírt ad ki, szinte „élvezve” tudósít, miközben a csapat mértékadó emberei könyörögnek Csókaynak, hogy fejezze be a sokszor szakmailag és orvostikailag sem korrekt nyilatkozatcunamit. „Imakérésnek” állítja be mindezt, miközben a korábbiakban megbeszéltek ellenére ontja a hírt a gyermekekről. Oda nem való kifejezésekkel, gyakran a megjelenés időpontjában már megszünt jelentéssel. (Egy ilyen hírt után olyan gyorsan változhat és változott is a páciensek állapota, hogy mire egy hír kikerült, már más volt a helyzet.) A Mária Rádió nyilván meg lett vezetve, nem tudják, hogy „médiashack” áldozatai lettek. Azután a Mária Rádióból irány a bulvár! A csapattagokban még az is felmerült, hogy saját maga, a csapat és az ikrek érdekében vegyék el Csókaytól az egyik telefonját, amiről a tudósítást folytatta...

Mindezen konfliktusokról a laikus közönség semmit nem tud 2021 februárjáig, amikor is – látszólag derült égből villámcsapásként – házkutatást tartott a rendőrség Szász Jánosnál.

A házkutatást követően nem sokkal Csókay – két évvel a hírt után! – először kezdi szajkózni a „rajzművészt” kirekesztését, hibát emleget és megrágalmazza orvostársait, elsősorban Patakit, és azt kezdi terjeszteni, hogy Szászt azért üldözik, mert az alapítvány meg akarja szerezni a filmeket, melyeken eltitkolni való van. Mesteri ötlet. A „kirekesztés”, és a „sikerpropaganda” jól ismert szófordulatok, amelyekkel Csókayt valaki megettethette. Csókay egészen egyedi módon fut a katolikus portáltól a mai „újságírás” egyik leggyászosabb példájáig, a Telexig, és kaján vigyorral az arcán járhatja le a magyar csodát. Fennhéjázóan alázza orvostársait előbb a katolikus, majd a liberális nézők tömegének színe előtt. Felkent megmondóemberként úgy érzi, mindent megtehet, lejárathat bárkit. Ismeri annyira a bulvárt, hogy a „kirekesztés”, a „botrány” és a „hiba” szavakkal címlapra kerülhet.

Pataki addigra az ikrek szétválasztásának megszervezéséért köztársasági érdemrendet kap, Csókay nem. Csókay a bulvár elismerését kapja, meg Szász „barátságát”. Pataki vezetésével az alapítvány a világ legnevesebb sebészeti szaklapjában publikálja a hírt és a magyar-bangladesi orvosi együttműködést. Csókay idegsebészeti cikkét először visszadobják, majd egy másik publikációt az alapítvány hívatat vissza, mert Csókay – megsértve a publikációs etikát – nem tájékoztatta a társszerzőket, hogy a cikk utolsó verziójába a vitatott a csontépítési anomáliát és a szakmák közti nézeteltérést nevezi meg felelősnek az egyik gyermek rosszabb állapotáért. Áttételesen a plasztikai sebészeket, akiken annyi minden múltott és akik meghívták őt a történetbe.

Igen: Csókay mind a mai napig azzal házal a bulvárbán, hogy azért „nem sikerült” a hírt, mert nem az ő rajzoló barátja „építhette fel” a koponya csontokat a plasztikai sebészek helyett. És téveszméiben már valószínűleg odáig jutott, hogy ezt el is hiszi.

A bulvárbá átszivárgó, nyelvtani hibáktól hemzsegő „Facebook-naplóján” keresztül lejárhatja a Pataki által létrehozott bangladesi–magyar közeledést, együttműködést is. Persze, addigra már minden mindegy. Amióta végképp világossá vált, hogy Szász nem teljesítette a megállapodás részét – nem adta át az anyagokat és nem írta alá a szerződést –, így nem lesz film, elkezdődött a maximális intenzitású lejárató kampány az alapítvány ellen.

A narratíva csak a „drámatagozatos” Szász mesterműve lehet. Neki áll érdekében, hogy a házkutatás valódi okairól elterelje a figyelmet.

Csókaynak persze kapóra jön az „ördögi terv”, hiszen idegsebészeti énjének súlyos lelkiismeret-furdalásától

ennek segítségével szabadulhat meg. Ahogy 2019-ben egy, az interneten megtalálható interjúban mondta, a saját m?teti részénél komoly gondjai voltak az agyi szétválasztásnál: „[...] ugyanakkora károsodás lett volna, de ezt éreztem, hogy az imádság közben megkaptam a Krisztusról azt a tudományos útmutatást, hogy itt tessék felgyorsulni, és nem érdekes, átmenni. Majd lesz, lesz bel?le valami. És ezen a területen így átmentünk [...]” A videófelvetelek szerint egy kétségbeesett, roncsoló küzdelmet folytatott annak ellenére, hogy korábban úgy nyilatkozott, az agyak csak össze vannak tapadva, annak ellenére, hogy több szakért? felhívta a figyelmet, a helyzet sokkal bonyolultabb. Ezek szerint, bár a gyermekek élnek, nem úgy sikeredett az ? m?teti része, ahogy elképzelte. De ne feledjük: egy példa nélküli, soha addig nem végzett m?tétr?l beszélünk, amely teljesen ismeretlen terep volt minden résztvev? számára. És a m?tét el?tt mindenki úgy gondolta, az is csoda lesz, ha a kislányok egyáltalán életben maradnak. S hogy ezek után Csókay – miközben a kislányok életben maradtak! – miért kezd el „m?hibáról” beszélni, vádaskodni, rágalmazni, hazudozni, nos, ez már a mélylélektan hatáskörébe tartozik. Meg a Szász Jánoséba...

Mindenesetre a m?tét után bekövetkezett agyvérzés kapóra jött Csókaynak, eltörölte annak lehet?ségét, hogy megtudjuk, a soha fel nem ébredt gyerekb?l mi, vagy mi nem lehetett volna. Onnantól kezdve minden nyilatkozatba bele kellett írni, hogy a 33. napi bevérzés miatt lett rossz a gyermek agyi állapota. A „mindent tönkretev?” bevérzés oka pedig Csókay narratívájában egy teljes evolúció: el?ször a vérzéses láz, majd a csapaton belüli békétlenség, majd Szász „kirekesztése”, majd egy másfél év után a „véletlenül” kiderült m?hiba a plasztikai csapat részér?l. Meg a kevés ima...

A legideálisabb, egyben legmocskosabb dolog, ha m?hibát kiáltva eltereljük a figyelmet a saját fele?sségünkr?l. De miféle emberi min?ségr?l árulkodik ez?

Gátlástalanság, hazugság, képmutatás.

Pedig így is nagyszer?, amit csinált. A csapatmunka csodálatos volt, a gyermekek éltek, élnek. De többre vágyott volna, még több szereplésre, még több elismertségre, ezt szakította meg az, hogy az alapítvány nem volt hajlandó Szásszal együtt dolgozni, márpedig a felvételek, amelyek Csókayt kiemelték volna, nála voltak. Az ikrek szülei és az alapítvány is bizonyítottan letiltották a felvételeket. De nem azért, mert bármi titkolnivaló lenne rajtuk, hanem azért, mert nem akarták, hogy a történet egy más értékrend? manipulátor kezébe kerüljön. Egy ilyen filmrendez?nek az sem gond, hogy látenszen magyaridegenné tegyen egy Hunyadiról szóló filmet. Vagy éppen kijátssza egymás ellen a benne megbízó magyar (és bangladesi) embereket, tudatos munkával szétverjen egy barátságot, mesterkedésével maga mellé állítsa a „neves” magyar idegsebészt, talán tönkretegye ?t is, egy betegek gyógyulásáért dolgozó közhasznú alapítvány hírnevével együtt. Aztán áldozatnak mutassa magát a balliberális médiában az ellene folyó rend?rségi eljárás miatt, miután betegjogokat, személyes adatokat súlyosan sért?, és két ország kapcsolatát veszélyeztet? b?ncselekményt követhetett el.

És bárhogy próbálja majd kimagyarázni, lassan összeomlik körülötte a hamis hivatkozási pontokból épített kártyavár – már korábban is történt vele ilyen a Hunyadi-filmmel kapcsolatban –, és végre leleplez?dik a sziámi ikrek m?tétje körüli ordas hazugság. Bármivel védekezik is majd az id?közben sajnálatosan „összen?t” sziámi páros (a „professzor” és a potyautas rendez?): abban annyi igazság lesz, mint a héber tűzésekben és a roma pattantyúsokban.

Szász a választások el?tt látványosan meglépett – életében már sokadjára, bár eddig még sajnos mindig visszajött –, miután ismét fröcsögött egyet az országra, politikára: arra a „rendszerre”, amiben ? semmilyen szabályt nem szeretett betartani. Az egy év alatt kétszer is, két különböző országba disszidált filmesr?l ír a bulvármédia, nem pedig a világraszóló m?tétr?l.

Ez van, ha rosszul választ krónikást az ember. Jobb lett volna, ha a szomszéd Mari néni megy ki kamerázni a telefonjával. Pedig „idegenkez?ség” nélkül milyen szép magyar történet lehetne ez. S talán még lehet is, ha az utóvédharcokat a jóakarók lelkesen megvívják az igazság nevében.

Borítókép: Szász János (Fotó: MTI/Illyés Tibor)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló